

80. Fra Invalid Claus Jensen Keppe af Knabstrup om forholdet Invalidforsørgelse. (Indbragt den 29de Februar 1888 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, Bahnsen.)

Andrageren ansøger, at han er 63 Aar gammel og svag af Helbred, hvilket i Forening med et Skudskaar i hans venstre Skulder gjør ham uskiftet til at fortjene Noget. Da de ham tilstaaede 375 Kr. om Aaret ikke ere tilstrækkelige til det Allernødtørftigste til det daglige Liv, andrager han om, at dette Beløb maa blive forhøiet.

Da Andragendet ikke ses at have været hos Finantsministeren, gjør Udvalget allerede af denne Grund ingen Indstilling.

81. Fra Tøffelmager Rasmus Hansen af Kjøbenhavn om Invalidforsørgelse. (Indbragt den 1ste Marts 1888 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, P. Hofm.)

Et lignende Andragende forelaa i forrige Samling og findes i Tillæg B. Sp. 1697—1700, hvortil henvises. Udvalget foreslog Andragendet henvist til Finantsministeren, men Sagen kom ikke til Behandling i Thinget, hvorfor Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finantsministerens Undersøgelse.

82. Fra Bestyrelsen for Distriktslægeforeningen om Forbedring af Distriktslægernes Lønningsforhold. (Indbragt den 5te Marts 1888 af Folkethingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds, Lüttichau.)

Andragerne oplyse om, at de i afvigte Efteraar have, i Følge en paa et Møde vedtagen Beslutning, henvendt sig til Justitsministeren, for at opnaa en Forbedring af Distriktslægernes Stilling. De gjøre gjældende, at den Indtægt, Distriktslægerne nu oppebære som Statsindtægt, er utilstrækkelig til at leve af, hvilket ogsaa er udtalt af Sundhedskollegiet i en Skrivelse af 28de December 1883, og at de derfor maa faa deres Hovedindtægt ved privat Praxis, hvilket de imidlertid anse for meget uheldigt, og vilde derfor anse det rigtigst, om de kunde leve af deres Embedsindtægter, for at de kunde være uafhængig af Befolkningens Gunst og derved udføre deres Embedsgjerning langt flydigere og paa en i alle Henseender mere tilfredsstillende Maade. De anføre fremdeles, at de med Hensyn til deres Pensionering ere stillede uheldigere end andre Embedsmænd, idet Pensionen ikke beregnes af deres Diæter, som udgjøre den største Del af deres uvisse Indtægter, og paa Grund af deres mindre Gager bliver saa ringe haade for dem og deres Enker, at de ikke kunne leve af den. De gjøre opmærksom paa, at i Sverige, hvor Lønnen skal være fra 2,000 til 4,000 Kr., sættes Pensionen 1,500 Kr. højere end den faste Lønning. I Anledning af den Behandling, Sagen tidligere har været undergivet særlig i Rigsdagen, anføre de, at Grundlaget for den Betaling, som ydes Distriktslægerne for offentlige Forretninger, danne Cancelliplafat af 4de Oktober 1825 og Plafat 10de Mai 1818, men at det ligger i Sagens Natur, at paa Grund af de helt forandrede Forhold og Bengenes forandrede Værdi er den ikke længere tidshvarende, hvilket ogsaa i 1860 er anerkjendt haade af Ministeriet og Sundhedskollegiet. De anføre de forskjellige Forsøg, som ere gjorte til Forbedring af det hele Lønningsforhold, særlig det seneste fra Sundhedskollegiets Side i 1883, hvorefter Grundlaget for Lønningerne foresloges bibeholdt med den Forandring, at Klasseinddelingen bortfaldt, og der gaves Aderstillæg efter Embedsaaar, at Betalingen for de enkelte Forretninger forhøiedes, og at Diæterne forhøiedes til 6 Kr. for hver Rejse. Da alle disse Forsøg hidtil ikke have ført til Noget, naaget det er blevet erkjendt, at Distrikts-